

[Ministeren for skatter og afgifter]

sådan set en videreførelse af den linje med mangel på hensyntagen til statsfinanserne både på kort og på lang sigt, som har været kendetegnende for de borgerlige ændringsforslag på skatteområdet, i hvert fald i al den tid jeg har haft fornøjelsen af at være skatteminister.

Diskussionen koncentrerer sig selvfølgelig om ændringsforslaget med hensyn til landbrugets stuehuse og for så vidt også det dermed beslægtede ændringsforslag om de blandede ejendomme, hvor man skal gå over til standardfradrag for ejerboligdelens vedkommende. Der tales i et meget malende sprog om, hvor ondt og forkert det er, specielt over for landbruget, at gennemføre denne ændring med standardfradrag i stedet for fradrag for faktiske vedligeholdelsesudgifter på stuehuse. Der er jeg nødt til at gøre den bemærkning, at hvis vi skulle etablere noget, der var balance i, hvor man havde fradragsret for faktiske vedligeholdelsesudgifter i landbruget, måske også andre steder, så var logikken, at man genetablerede den lejeværdi på 5-6 pct., som historisk var det niveau, man anvendte for lejeværdiberegningen, dengang der var vedligeholdelsesfradrag.

Det, der er tilbage af faktiske vedligeholdelsesfradragsmuligheder for blandede ejendomme og for landbrug, er i virkeligheden en reminiscens, en rest fra den tid, da lejeværdiberegningen lå på et meget højere niveau. Man kan sige, at det er en politisk inkonsekvens, at da man gik over til den lave procentlejeværdiberegning generelt, bevarede man altså nogle enkelte steder vedligeholdelsesfradraget.

Jeg har meget svært ved at se den store sammenhæng mellem landbrugets aktuelle problemer og den ændring i retning af større konsekvens i skattelovgivning, der her lægges op til. Det er klart, at det ikke kan være de landmænd, der skal have gavn af den negative indkomstskat i 1982, der har de store problemer med en begrænsning af vedligeholdelsesfradraget, som i øvrigt typisk udgør 3.000-4.000 kr. efter landbrugets egne regnskabsoplysninger, og hvor begrænsningen derfor typisk drejer sig om 1.000-2.000 kr. i fradrag pr. ejendom.

Jeg tror ikke, at man med rette kan påstå, at en konsekvensrettelse af denne karakter på nogen måde stiller sig i vejen for en løsning af de hårdt trængte landmænds proble-

mer generelt, hvor det, der er deres problem, typisk er renteudgifter på 100.000, 200.000 kr. eller endnu større beløb på grund af en ugunstig udvikling i omkostninger og stigen i renteudgifter. Der er tale om beløb af en helt anden og mindre størrelsesorden, der fordeler sig med små ændringer for et stort antal skatteydere.

Jeg synes, det er helt inkonsekvent, når hr. Fogh Rasmussen bruger ordene »en ny særskat på landbruget«. Her er tale om, at man fjerner én blandt mange begunstigende bestemmelser for landbrugserhvervet i skattelovgivningen, og det er klart, at det kan man ikke uden videre vente opbakning til fra det erhvervs udøvere, men jeg synes ikke desto mindre, at det er rimeligt.

Der er blevet spurgt om, hvad de radikale kan mene, og hvad regeringen vil med hensyn til kapitalvindingsskatten og med hensyn til privatforbrugsreglen. Der vil man vide, at helt tilbage i foråret 1981 var der 4 partier, der indgik en aftale om, at vi i dette folketingsår skulle kigge på en ændring af kapitalvindingsskatten, så vi kunne lette ejer- og generationsskiftet i erhvervslivet. Det er altså ikke specielt landbruget, men det er helt generelt kapitalvindingsskattens konstruktion.

Kendsgerningen er jo den, at med den ejendomsprisudvikling, der har været tale om de senere år, er det ikke nogen stor provenukilde for det offentlige længere, og det gør det i og for sig, alt andet lige, lettere at vurdere mulighederne for meget radikale ændringer af kapitalvindingsskattens indretning. Vi må også konstatere, at den virker forholdsvis tilfældigt, dens konsekvenser for den enkelte ejendom hænger i meget høj grad sammen med, hvor rigtig vurderingen var i 1965, og det bliver, havde jeg nær sagt, mere og mere uholdbart at forstørre de unøjagtigheder op, der var i 1965-vurderingen. Derfor agter regeringen i denne folketingsamling at fremkomme med forslag om omfattende ændringer i lov om særlig indkomstskat af fast ejendom. Vi er positive over for en forhøjelse af grænsen for privatforbrug i § 28 i ligningsloven. Det har der måske nok været behov for allerede før dette forslag fremkom. Jeg mener, at forslaget kan forstærke dette behov.

Jeg er også nødt til at gøre opmærksom på for den rette historieskrivnings skyld, at det altså ikke er sådan, at forslaget om ændring